

[Ellinger.]

kunde komme et Brud paa Ensartetheden, saaledes at Lovgivningen i ringere Grad blev fælles nordisk. Men der gives rigtig nok Punkter, hvor eventuelle Ændringer vilde kunne medføre større Ensartethed end den, der er nu, thi i Kommissionens forskellige Udkast er der ikke overalt ens Bestemmelser for de fire Lande. I den første af de to Paragraffer om Forældelse, nemlig § 29, siges der i den danske Tekst, at

„Krav, der er grundede i Forsikringsaftalen, forældes 2 Aar efter Udgangen af det Kalenderaar, i hvilket Fordringshaveren fik Kundskab om Kravet og om, at det er forfaldet, og i alt Fald 5 Aar efter Kravets Forfaldstid.“

Men disse Frister er i den finske og svenske Tekst henholdsvis 3 og 5 Aar, og i den norske henholdsvis 3 og 10 Aar. I den i Sverige vedtagne Lov har man imidlertid fulgt Tidsfristerne i det norske Udkast, og i det os forelagte Lovforslag er det, som sagt, blevet til 2 og 5 Aar. Man kan just ikke sige, at Overensstemmelsen er blændende paa dette Punkt. Nu foreslaas det altsaa, at Krav, der er grundede i Forsikringsaftalen, forældes 2 Aar efter Udgangen af det Kalenderaar, i hvilket Fordringshaveren fik Kundskab om o. s. v. Men naar der er Tale om Udgangen af Kalenderaaret, vil det sige, at for saa vidt Aftalen er gjort i Januar, bliver Tidsfristen ca. 3 Aar, og hvis den er gjort i December Maaned, kommer vi ned paa de 2 Aar. Vilde det ikke være naturligere at fastsætte Forældelsesfristen til 2 Aar efter, at Fordringshaveren har faaet Kundskab om Kravet og om, at det er forfaldet?

Da der foreligger en Kommissionsbetænkning med udførlige Anmærkninger til de enkelte Paragraffer, beskæftiger Bemærkningerne til Lovforslaget sig ganske naturligt væsentlig kun med de Forandringer, der er foretaget i Kommissionsbetænkningens danske Tekst. Jeg kan ganske tiltræde, at den Formulering, der er givet i § 6, 3die Stykke, bedre præciserer Fordringshaverens Bevisbyrde — det drejer sig om Sø- og Transportforsikring —, og det er kun underligt, at man ikke fik denne Formulering frem i Kommissionsbetænkningen, da den findes i den svenske Tekst.

I § 17 hedder det i den danske og den norske Tekst, at Aftaler, som strider imod Bestemmelserne i §§ 13—15, ikke kan paaberaabes af Forsikringsgiveren; men i den finske og svenske Tekst gælder dette for §§ 13 og 16, og der er den For-

skel mellem det danske og det norske Udkast, at i det danske Bestemmelser i §§ 13, 2det og 3die Punktum, og 16 ikke gælder for Livsforsikring, medens i det norske §§ 13—15 ikke finder Anvendelse paa Livsforsikring.

I Lovforlagets § 19 fastslaas det, at Bestemmelserne i § 18 om Bortfald eller Begrænsning af Selskabets Ansvar, naar den sikrede forsætlig eller ved Ugatsomhed har fremkaldt Forsikringsbegivenheden, ikke finder Anvendelse, naar den paagældende er under 15 Aar, medens det danske Udkast nævner 14 Aar, for hvilken Ændring Ministeriet har givet en fyldestgørende Motivering. Den svenske Lov, som er vedtaget, nævner derimod ikke nogen som helst Alder, men omtaler kun en saadan Alder, som udelukker Tilregnelighed for Forbrydelse.

Med Hensyn til § 83 er der i Kommissionsudkastet i de fire Lande Bestemmelser om Selskabets Forpligtelse til at yde Erstatning for Brandskade, naar forsikret Indbo midlertidig befinder sig paa et andet Sted end det, der er opgivet til Selskabet. Det danske Udkast siger, at Selskabet er ansvarligt for et Beløb af indtil 15 pCt. af Forsikringssummen. Det finske Udkast har 10 pCt., det norske ligeledes 10 pCt., men med et Maksimumsbeløb paa 2 000 Kr. Endelig indeholder det svenske Udkast intet derom, hvorimod den svenske Lov fastsætter, at Selskabet er ansvarligt for indtil 50 pCt. med 3 000 Kr. som Maksimum. Det her foreliggende Forslag følger Sverige, saa her er opnaaet Ensartethed for disse to Landes Vedkommende.

Men med Hensyn til denne § 83 vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at i det 1ste Stykke er der Tale om, at naar den forsikrede Genstand ved Forsikringsbegivenhedens Indtræden befinder sig paa et andet Sted end det ved Forsikringens Tegning opgivne, er Selskabet ansvarligt. Denne Bestemmelse giver altsaa den forsikrede Ret til at undlade eller forpligter ham ikke til at meddele Selskabet noget om Flytningen, hvilket jeg egentlig troede man var forpligtet til, naar det forsikrede flyttes andetsteds hen. Men i 2det Stykke af § 83 staar der, at ved Forsikring af Indbo er Selskabet for et Beløb af indtil 50 pCt. af Forsikringssummen, dog ikke udover 3 000 Kr., ansvarligt for Brandskade, der indtræder, medens de forsikrede Genstande *midlertidig* befinder sig andetsteds i Riget end i Policen opgivet. Det vil altsaa sige, at naar det er en *permanent* Flytning, man foretager, er Selskabet for-